

beens op haar knieën zitten en probeert de klapperende lijnen boven haar hoofd te ontwijken. Ze wil het zeil pakken, maar ze krijgt geen houvast. Het glibbert steeds uit haar handen.

“Kom op!” spreekt ze zichzelf met een verbeterd gezicht toe. Opnieuw probeert ze het zeil vast te grijpen.

“Au!” roept ze uit als Mikes elleboog krachtig tegen haar ribben stoot. Een scherpe pijscheut schiet door haar zij.

“Verdorie, Mike!” schreeuwt Sarah, meer uit machteloosheid dan dat ze boos op Mike is. Mike heeft niets in de gaten en ze ziet zijn verwoede pogingen om het zeil te pakken.

In de ontstane chaos manoeuvreert Peter zich naast Henry. Zijn gezicht is verborgen achter een masker van valse vriendelijkheid. Zijn ogen glinsteren, terwijl hij wacht op het juiste moment. Geen van de anderen ziet wat er in hem om gaat. Ze hebben geen idee wat er staat te gebeuren.

Ik moet het nu doen, denkt Peter. Dit is het perfecte moment om mijn plan uit te voeren. Misschien krijg ik geen tweede kans.

Peter schuifelt steeds dichterbij Henry toe. Zijn ademhaling versnelt terwijl hij zichzelf mentaal voorbereidt op wat hij gaat doen. Zijn handen trillen van opwindning.

Het moet snel en onopgemerkt gebeuren, denkt hij. De andere bemanningsleden mogen geen argwaan krijgen. Want dan is alles voor niets geweest.

Om niet op te vallen trekt hij samen met de anderen aan het zeil.

“Geduld, Peter,” mompelt hij. “Nog een paar seconden ...”

Zijn gemompel gaat verloren in de wind. NU! schreeuwt hij in zichzelf.

En dan, met een plotselinge en krachtige beweging, duwt hij de spinnakerboom tegen Henry aan. Henry verliest zijn evenwicht. Het komt voor Henry zo plotseling dat hij geen tijd heeft om te reageren. Hij probeert in een laatste, wanhopige poging iets vast te grijpen, wat dan ook. Hij slaakt een doordringende kreet. Dan valt hij met een plons in het water.

Voordat de anderen goed en wel beseffen wat er gebeurt, verdwijnt Henry in de hoge golven. Sarah ziet hem nog net kopje-onder gaan.

“Henry!” schreeuwt Sarah.

Haar stem gaat verloren in de wind. Ze tuurt in de hoge golven. Haar hart bonkt in haar keel. Ze ziet hem nergens meer.

“Henry!” schreeuwt Sarah nogmaals. Haar stem slaat van paniek over en eindigt in een doordringende gil. Ze kan het niet geloven. Henry is weg!

Sarah draait zich snel om naar de anderen.

“Henry! Help!” gilt ze.

Mike en Laura hebben niets gezien en schreeuwen naar Sarah: “Wat? Wat is er gebeurd?”

Sarah wijst naar het water en schreeuwt: “Henry is overboord!”

Mike aarzelt geen moment en pakt zijn vlijmscherpe mes uit zijn broekzak. Met een krachtige haal snijdt hij de laatste lijn van de spinnaker los.

Weg met dat ding, denkt Mike. Hij ziet de spinnaker snel wegdrijven op het schuimende, opspattende water. Mike haast zich naar de plek waar Henry net nog stond.

“Henry!” schreeuwt hij en hij tuurt in het kolkende water.

Peter blijft staan. Hij ademt zwaar en voelt zijn hart bonken in zijn borst. Hij onderdrukt zijn emoties terwijl hij spiedend rondkijkt. Heeft iemand gezien wat hij heeft gedaan? Iedereen staat geschrokken op het voordek, ze hebben geen enkel vermoeden. Ze turen in de hoge, donkere golven op zoek naar Henry. Het gezicht van Peter blijft onbewogen. Alleen de glinstering in zijn ogen verraadt hoe hij zich voelt. Hij heeft zijn doel bereikt. Zijn geheim is veilig in de golven van de oceaan. Ze zullen er nooit achter komen, denkt hij triomfantelijk.

HOOFDSTUK 3

DAG 5

lokale tijd 21.17 uur
nog 979 mijl naar IJmuiden

Henry

Voordat Henry beseft wat er gebeurt, ligt hij al in het ijskoude water. Hij valt zo hard op de golven, dat hij kopje-onder gaat. Van schrik slikt hij een grote slok zout water in. Hoestend worstelt hij zich weer naar boven en hapt naar adem. Zijn ogen branden, en hij kan bijna niets zien door het zoute water.

Henry beseft onmiddellijk dat hij geen reddingsvest draagt. Hij moet veel moeite doen om zijn hoofd boven water te houden.

"Verdomme! Verdomme! Nee!" schreeuwt hij, terwijl hij wanhopig in het wilde water trappelt.

"Help! Hier!" brult hij met al zijn kracht, maar zijn stem gaat verloren in de loeiende wind.

"Help!" blijft hij roepen, zo hard als hij kan.

Hij kokhalst als hij weer een slok zout water binnenkrijgt.

Waar is die verdomde boot? Waar is hij gebleven? In paniek kijkt Henry om zich heen. Dan ziet hij in de verte het toplicht van de *Deep Blue* als een klein stipje tegen de donkere hemel. Hij schrikt, want hij is al ver van de *Deep Blue* afgedreven.

Op het laatste moment vangt hij nog een glimp op van Peter, die de anderen naar een andere kant van de boot stuurt. Dan herinnert Henry zich Peters gezicht, vlak voordat de spinnakerboom hem raakte. Die grijns... Het besef dringt langzaam tot hem door. Hij is niet zomaar gevallen. Dit was geen ongeluk. Peter heeft hem bewust overboord geslagen. Die klootzak! Peter wilde hem uit de weg ruimen, voordat hij naar de politie zou gaan. Peter wilde van hem af!